Ilocano

L'**ilocano** és una llengua del grup de llengües malaiopolinèsies occidentals dins de la família austronèsia, pròpia del poble ilokà, també conegut com a iloko. És la tercera llengua en nombre de parlants de Filipines, per darrere del cebuà i del tagal, i amb un nombre de parlants molt semblant al pangasí.[1]

Ilocano	
Pagsasao nga Ilokano i Ilokano	
Tipus	llengua i llengua viva
Parlants	
Parlants nadius	7.000.000
Parlat a	Filipines
Autòcton de	Regió d'Ilocos, Vall de Cagayan, Regió Administrativa de la Cordillera i Luzon Central
Classificació lingüística	
llengua humana llengües austronèsiques llengües malaiopolinèsies llengües filipines llengües filipines septentrionals llengües Luzon del Nord	
Codis	
ISO 639-2	ilo
ISO 639-3	ilo (http://www-01.sil.org/iso639-3/documentation.asp?id=ilo)
Glottolog	ilok1237 (http://glottolog.org/resource/languoid/id/ilok1237)
Linguasphere	31-CBA-a (http://www.hortensj-garden.org/index.php?tnc=1&tr=lsr&nid=31-CBA-a)
Ethnologue.com	ilo (http://www.ethnologue.com/language/ilo)
ASCL	6503
IETF	ilo

Actualment té 7.050.000 parlants (2002), i és parlada a Filipines (6.960.000), sobretot al nord de l'illa de Luzon, i també a les províncies de La Union, Ilocos Sud, Ilocos Nord i Abra. És parlada també àmpliament a la província de Pangasina, excepte a la regió central, on el pangasí manté la seva preponderància. També hi ha un nombre considerable de parlants als Estats Units (50.000).

Fou una llengua utilitzada pels missioners espanyols, i cap al canvi del segle XIX al XX per l'exèrcit dels Estats Units d'Amèrica quan el país esdevingué colònia. En aquelles dates el poble ilokà tenia molta influència dins el conjunt de pobles de Filipines, i la llengua va atreure l'atenció de molt lingüistes, entre els quals va destacar Leonard Bloomfield, que li dedicà diferents estudis. La seva literatura oral va ser recollida per diferents estudiosos en la matèria i antropòlegs.

Característiques lingüístiques

Entre les característiques lingüístiques destaquen:

- Presenta cinc vocals i una desena de consonants, conformant un sistema fonètic molt elemental.
- Els noms fan distinció entre el singular i el plural, especialment mitjançant la reduplicació de la primera síl·laba. També diferencia dos tipus de classes nominals, els quals agrupen noms propis i noms comuns, amb llurs especials morfemes.
- Els nombres es fan servir tant en les formes patrimonials de l'ilokanès com en les del castellà, sent les formes patrimonials les següents: 1- maysa, 2- dua, 3- tallo, 4- uppat, 5- lima, 6- innem, 7- pito, 8- walo, 9- siam, 10- sangapulo.
- Té un complex sistema verbal determinat per les exigències sintàctiques dels complements.
- S'escriu amb l'alfabet llatí amb unes bases ortogràfiques inspirades en el castellà.

Referències

1. Espasa, Ed. *Lenguas del mundo*. Madrid: Del Moral, Rafael, 2002, p. 242-243.

A Wikimedia Commons (https://commons.wikimedia.org/wiki/P%C3%A0gina_principal?uselang=ca) hi ha contingut multimèdia relatiu a: ***Ilocano***

Obtingut de «https://ca.wikipedia.org/w/index.php?title=Ilocano&oldid=23148623»

La pàgina va ser modificada per darrera vegada el 11 abr 2020 a les 00:33.

El text està disponible sota la Llicència de Creative Commons Reconeixement i Compartir-Igual; es poden aplicar termes addicionals. Vegeu les Condicions d'ús. Wikipedia® (Viquipèdia™) és una marca registrada de Wikimedia Foundation, Inc.